

“मीठे बच्चे- संगमयुगमा तिमीलाई प्रेम का सागर बाबाले प्रेम को नै वर्सा दिनुहुन्छ, त्यसैले तिमीले सबैलाई प्रेम गर, क्रोध नगर।”

प्रश्न:- आफ्नो रजिस्टर ठीक राख्नको लागि बाबाले तिमीलाई कुनचाहिँ मार्ग बताउनु भएको छ?

उत्तर:- प्रेमको मार्ग नै बाबाले तिमीलाई बताउनु हुन्छ, श्रीमत दिनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरु! सबैसँग प्रेमले चल। कसैलाई पनि दुःख नदेऊ। कर्मेन्द्रियहरुबाट कहिल्यै पनि कुनै उल्टो कर्म नगर। सदा यही जाँच गर- म भित्र कुनै आसुरी अवगुण त छैन? म मुडी त छैन? कुनै कुरामा त रिसाउँदिन?

गीत:- यह वक्त जा रहा है.....

ओम् शान्ति। मीठा-प्यारा रुहानी बच्चाहरुले गीत सुन्यौ। दिन-प्रतिदिन आफ्नो घर अथवा गन्तव्य नजिक हुँदै जान्छ। अब जुन कुरा श्रीमतले भन्छ, यसमा लापर्बाही नगर। बाबाको निर्देशन छ- सबैलाई सन्देश पुर्याऊ। बच्चाहरुले बुझ्नेछन्- लाखौं करोडौंलाई यो सन्देश दिनु छ। फेरि कुनै समयमा आउन पनि सक्छन्। जब धेरै आउने छन्, तब तिनीहरुले धेरैलाई सन्देश दिन्छन्। बाबाको सन्देश त सबैलाई मिल्नु नै छ। सन्देश धेरै सहज छ। केवल भन- आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गरौं, कुनै पनि कर्मेन्द्रियबाट मनसा-वाचा-कर्मणा कुनै नराम्रो काम नगरौं। पहिला मनसामा आउँछ अनि वाचामा आउँछ। अहिले तिमीलाई सही र गलत बुझ्ने बुद्धिको आवश्यकता छ। यो पुण्यको काम हो, मैले यो काम गर्नुपर्छ। दिलमा संकल्प आउँछ, क्रोध गरूँ, अहिले तिमीलाई त बुद्धि मिलेको छ- यदि क्रोध गर्यौं भने पाप बन्छ। बाबालाई याद गर्यौं भने पुण्य आत्मा बन्छौं। यस्तो होइन, ठीक छ अहिले भयो फेरि गर्ने छैन। बारम्बार यस्तो गर्नाले बानी पर्छ। मानिसहरुले यस्तो कर्म गरे भने सम्झन्छन्- यो पाप होइन। विकारलाई पाप मान्दैनन्। अहिले बाबाले बताउनु भएको छ- यो ठूलो भन्दा ठूलो पाप हो, यसमा विजय प्राप्त गर्नु छ र सबैलाई बाबाको सन्देश दिनु छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर, विनाश सामुन्ने खडा छ। जब कोही मर्ने अवस्थामा छ भने उसलाई भन्छन्- परमपिता परमात्मालाई याद गर। रिमेम्बर गड फादर। उनीहरुले सम्झन्छन्- ऊ ईश्वरको पासमा जाँदैछ। तर उनीहरुले यो त जानेका छैनन्- ईश्वरलाई याद गर्नाले के हुन्छ? कहाँ गइन्छ? आत्माले एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छ। परमपिता परमात्माको पासमा त कोही पनि जान सक्दैन। त्यसैले अहिले तिमी बच्चाहरुलाई अविनाशी बाबाको अविनाशी याद हुनुपर्छ। जब तमोप्रधान दुःखी बन्छन् तब एक अर्कालाई भन्छन्- ईश्वरलाई याद गर, सबै आत्माहरुले एक अर्कालाई भन्छन्, तर भन्छ त आत्माले नै। यस्तो पनि होइन परमात्माले भन्नुहुन्छ। आत्माले आत्मालाई भन्छ- बाबालाई याद गर्नुहोस्। यो एक सामान्य रिवाज हो। मर्ने बेलामा ईश्वरलाई याद गर्छन्। ईश्वरको डर हुन्छ। सम्झन्छन्- राम्रो वा नराम्रो कर्मको फल ईश्वरले नै दिनुहुन्छ, नराम्रो कर्म गर्यौं भने ईश्वरले धर्मराजद्वारा धेरै सजाय दिनुहुन्छ त्यसैले डर रहन्छ। अवश्य कर्मको भोग त भोग्नु पर्ने हुन्छ। तिमी बच्चाहरुले अब कर्म-अकर्म-विकर्मको गतिलाई बुझ्नेछौं। जान्दछौं- यो कर्म अकर्म भयो। यादमा रहेर जुन कर्म गर्छन्, त्यो राम्रो कर्म गर्छन्। रावण राज्यमा मनुष्यले नराम्रो कर्म नै गर्छन्। राम राज्यमा नराम्रो काम कहिल्यै हुँदैन। अब श्रीमत त मिलिरहन्छ। कहीं बोलावट हुन्छ, के गर्न हुन्छ वा हुँदैन- हरेक कुरा सोध्दै गर। मानौं कसैले पुलिसको नोकरी गर्छ भने उसलाई पनि भनिन्छ- तिमीले पहिला प्यारले सम्झाऊ। सच्चा कर्म गरेन भने पछि सजाय। प्रेमसँग सम्झाउनाले हातमा आउन सक्छ तर त्यस प्यारमा पनि योगबल भरिएको छ भने त्यस प्यारको तागतले कसैलाई पनि सम्झायो भने सम्झन्छन्, यो त मानौं ईश्वरले नै सम्झाउनु हुन्छ। तिमी ईश्वरका बच्चा योगी हौं नि। तिमीमा पनि ईश्वरीय तागत छ। ईश्वर प्यारका सागर हुनुहुन्छ, उहाँमा तागत छ नि। सबैलाई वर्सा दिनुहुन्छ। तिमीलाई थाहा छ- स्वर्गमा प्यार धेरै हुन्छ। अहिले तिमीले प्रेमको पूरा वर्सा लिइरहेका छौं। वर्सा लिँदै-लिँदै नम्बरवार पुरुषार्थ गर्दै-गर्दै प्यारो बन्छौं।

बाबा भन्नुहुन्छ- कसैलाई पनि दुःख दिनु हुँदैन, नत्र दुःखी भएर मर्छौं। बाबाले प्यारको मार्ग बताउनु हुन्छ। मनसामा आएपछि त्यो चेहरामा पनि आउँछ। कर्मेन्द्रियहरुबाट गर्यौं भने रजिस्टर खराब हुन्छ। देवताहरुको चालचलनको गायन गर्छन्। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- देवताका पुजारीलाई सम्झाऊ। उनीहरुले महिमा गाउँछन्- तपाईं सर्वगुण सम्पन्न, १६ कला सम्पूर्ण हुनुहुन्छ र आफ्नो चालचलन पनि सुनाउँछन्। त्यसैले उनलाई

सम्झाऊ- हामी यस्ता थियौं, अहिले छैनौं फेरि अवश्य हुन्छौं। हामी यस्तो देवता बन्नको लागि आफ्नो चालचलन यस्तो बनाउनु पर्छ, तब हामी यस्तो बन्छौं। आफ्नो जाँच गर्नु छ- म सम्पूर्ण निर्विकारी छु? म भित्र कुनै आसुरी अवगुण त छैन? कुनै कुरामा रिसाउँछु कि रिसाउँदिन? मूडी तै बन्दिन? अनेक पटक तिमौले पुरुषार्थ गरेका छौ। बाबा भन्नुहुन्छ- तिमौ यस्तो बन्नु छ। बनाउनेवाला पनि हाजिर हुनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ- कल्प-कल्प तिमौलाई यस्तो बनाउँछु। कल्प पहिला जसले ज्ञान लिएका थिए, उनीहरूले नै अवश्य आएर लिन्छन्। पुरुषार्थ पनि गराइन्छ र निश्चिन्त पनि रहनु छ। ड्रामामा यस्तै निश्चित छ। कोही भन्छन्- ड्रामामा निश्चित छ भने अवश्य गर्नुछ। राम्रो पार्ट छ भने ड्रामाले गराउने छ। बुझिन्छ- उसको तकदिरमा छैन। पहिला सुरुमा एक जना यस्तै थियो, तकदिरमा थिएन- भन्यो ड्रामामा छ भने ड्रामाले मलाई पुरुषार्थ गराउने छ। पछि छोडिदियो। यस्ता तिमौलाई पनि धेरै मिल्छन्। तिमौ लक्ष्य-उद्देश्य त यहाँ खडा छ, ब्याज त तिमौसँग छ। जसरी आफ्नो चार्ट हेर्छौ त्यस्तै ब्याज पनि हेर, आफ्नो चलचलन पनि हेर। कहिल्यै पनि अपवित्र दृष्टि नहोस्। मुखबाट कुनै नराम्रा कुरा नआउनु। नराम्रो बोल्ने नै कोही छैन भने कानले कसरी सुन्छ? सत्ययुगमा सबै देवी गुणवाला हुन्छन्। नराम्रो कुनै कुरा हुँदैन। उनीहरूले पनि प्रारब्ध बाबाबाट पाएका हुन्। यो त सबैलाई भन- बाबालाई याद गरौं भने विकर्म विनाश हुन्छ। यसमा नोकसानको कुनै कुरा छैन। संस्कार आत्माले लिएर जान्छ। संन्यासी छ भने फेरि संन्यास धर्ममा आउँछ। वृक्ष त उनको पनि बढिरहन्छ। यस समयमा तिमौ परिवर्तन भइरहेका छौ। मनुष्य नै देवता बन्छन्। सबै कहाँ एकैचोटि आउँछन् र! आउँछन् फेरि पनि नम्बरवार, ड्रामामा कुनै पनि कलाकार समय नहुँदै स्टेजमा कहाँ आउँछन् र! भित्र बसिरहन्छन्। जब समय हुन्छ तब बाहिर स्टेजमा आउँछन्, पार्ट खेल्न। त्यो हो हृदको नाटक, यो हो बेहदको। बुद्धिमा छ हामी कलाकारले आफ्नो समयमा आएर आफ्नो पार्ट खेल्नु छ। यो बेहदको विशाल वृक्ष हो। नम्बरवार आइरहन्छन्। पहिला सुरुमा एउटै धर्म थियो। सबै धर्म त सुरुमा आउन सक्दैनन्।

पहिला त देवी-देवता धर्म नै आउँछन् पार्ट खेल्न, त्यो पनि क्रमैसँग। वृक्षको रहस्यलाई पनि बुझ्नुपर्छ। बाबाले नै आएर सारा कल्प वृक्षको ज्ञान सुनाउनु हुन्छ। यसको तुलना फेरि निराकारी वृक्षसँग हुन्छ। एक बाबाले नै भन्नुहुन्छ- मनुष्य सृष्टिरूपी वृक्षको बीज म हुँ। बीजमा वृक्ष समाहित छैन तर वृक्षको ज्ञान समाहित छ। हरेकको आ-आफ्नो पार्ट छ। चैतन्य वृक्ष हो नि। वृक्षका पात पनि नम्बरवार निस्कन्छन्। यस वृक्षलाई कसैले पनि बुझेका छैनन्, यसको बीज माथि हुनुहुन्छ त्यसैले यसलाई उल्टो वृक्ष भनिन्छ। रचयिता बाबा माथि हुनुहुन्छ। तिमौलाई थाहा छ- हामी घर जानु छौ, जहाँ आत्मा रहन्छन्। अब हामी पवित्र बनेर जानु छौ। तिमौहरूद्वारा योगबलबाट सारा विश्व पवित्र बन्छ। तिमौ लागि त पवित्र सृष्टि हुनुपर्छ नि। तिमौ पवित्र बन्छौ त्यसैले दुनियाँ पनि पवित्र बनाउनु पर्छ। सबै पवित्र बन्छन्। तिमौ बुद्धिमा छ, आत्मामा नै मन बुद्धि छ नि। चैतन्य हो। आत्माले नै ज्ञान धारण गर्न सक्छ। त्यसैले प्यारा बच्चाहरूको बुद्धिमा यो सारा रहस्य हुनुपर्छ- कसरी हामीले पुनर्जन्म लिन्छौं। तिमौ ८४ को चक्र पूरा भएपछि सबैको पूरा हुन्छ। सबै पावन बन्छन्। यो ड्रामा अनादि बनेको छ। एक सेकेण्ड पनि रोकिदैन। सेकेण्ड-सेकेण्ड जे हुन्छ, त्यो फेरि कल्पपछि हुन्छ। हरेक आत्मामा अविनाशी पार्ट भरिएको छ। ती कलाकारहरूले त २-४ घण्टा पार्ट खेल्छन्। यो आत्माको स्वाभाविक पार्ट मिलेको छ। त्यसैले बच्चाहरूलाई कति खुसी हुनुपर्छ। अतीन्द्रिय सुख पनि संगमको नै गायन हो। बाबा आउनु हुन्छ, २१ जन्मको लागि हामी सदा सुखी बन्छौं। खुशीको कुरा हो नि। जसले राम्ररी बुझ्छन् र बुझाउँछन्, ती सेवामा लागि रहन्छन्। कोही बच्चा स्वयं पनि यदि क्रोधी छ भने अरुमा पनि प्रवेशता हुन्छ। ताली दुई हातले बज्छ। त्यहाँ यस्तो हुँदैन। यहाँ तिमौ बच्चाहरूलाई शिक्षा मिल्छ- कसैले क्रोध गर्छ भने तिमौले उसमाथि फूल वर्साऊ। प्यारले सम्झाऊ। यो पनि एक भूत हो, धेरै नोकसान गर्छ। क्रोध कहिल्यै पनि गर्नु हुँदैन। सिकाउनेमा त क्रोध कति पनि हुनु हुँदैन। नम्बरवार पुरुषार्थ गरिरहन्छन्। कसैको तीव्र पुरुषार्थ हुन्छ, कसैको सुस्त। सुस्त पुरुषार्थले अवश्य आफ्नो बदनाम गर्छ। कसैमा क्रोध छ भने जहाँ जान्छन्, त्यहाँबाट निकालिदिन्छन्। कोही पनि खराब चालचलनवाला रहन सक्दैनन्। परीक्षा पूरा भएपछि सबैलाई थाहा हुन्छ। को-को के बन्छन्, सबै साक्षात्कार हुन्छ। जसले जस्तो काम गर्छ, उसको त्यस्तै महिमा हुन्छ।

तिमौ बच्चाहरूले ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई बुझेका छौ। तिमौहरू सबै अन्तर्यामी हौ। आत्माले भित्रबाट जान्दछ- यो सृष्टि चक्र कसरी फिर्छ। सारा सृष्टिका मनुष्यहरूको चाल-चलनको, सबै धर्मको तिमौलाई ज्ञान छ। यसलाई भनिन्छ- अन्तर्यामी। आत्मालाई सबै थाहा भएको छ। यस्तो होइन, भगवान घट-घटबासी हुनुहुन्छ,

उहाँले जान्नु पर्ने के आवश्यकता छ? उहाँले त अहिले पनि भन्नुहुन्छ- जसले जस्तो पुरुषार्थ गर्छन् त्यस्तै फल पाउँछन्। मैले जान्नु पर्ने के आवश्यकता छ? जे गर्छन् त्यसको सजाय पनि स्वयंले पाउँछन्। यस्तो चालचलन चल्छन् भने अधम गति पाउँछन्। पद धेरै कम हुन्छ। त्यस स्कूलमा त फेल भए भने फेरि अर्को वर्ष पढ्छन्। यो पढाइ त छ कल्प-कल्पान्तरको लागि। अहिले पढेनन् भने कल्प-कल्पान्तर पढ्दैनन्। ईश्वरीय चिट्ठा त पूरा लिनु पर्छ नि। यो कुरा तिमी बच्चाहरूले नै बुझ्न सक्छौ। जब विश्व सुखधाम हुन्छ, बाँकी सबै शान्तिधाममा हुन्छन्। बच्चाहरूलाई खुसी हुनुपर्छ- अब हाम्रो सुखको दिन आउँदै छ। दीपावलीको दिन नजिक आएपछि भन्छन्- अब यति दिन बाँकी छ, फेरि नयाँ कपडा लगाउँछन्। तिमीले पनि भन्छौ- स्वर्ग आउँदै छ, हामीले आफ्नो शृङ्गार गर्यौं भने फेरि स्वर्गमा राम्रो सुख पाउँछौं। धनवानलाई त धनको नशा रहन्छ। मनुष्य त एकदम घोर निद्रामा छन् फेरि अचानक थाहा हुन्छ- यिनले त सत्य भन्थे। सत्य त तब सम्झन्छन् जब सत्यको सङ्गत हुन्छ। अहिले तिमी सत्यको सङ्गमा छौ। तिमी सत्य भन्छौ सत्य बाबाद्वारा। उनीहरू सबै असत्य भन्छन्, असत्यद्वारा। अहिले भिन्नता पनि छपाइरहेका छौ- भगवानले के भन्नुहुन्छ र मनुष्यले के भन्छन्? पत्रिकामा पनि छपाउन सक्छौ। अन्त्यमा विजय त तिम्रो नै हुन्छ, जसले कल्प पहिला पद पाएका थिए, उनीहरूले अवश्य पाउँछन्। यो निश्चित छ। त्यहाँ अकालमा मृत्यु हुँदैन। आयु पनि लामो हुन्छ। जब पवित्रता थियो तब लामो आयु थियो। पतित-पावन परमात्मा बाबा हुनुहुन्छ भने अवश्य उहाँले नै पावन बनाउनु भएको थियो। कृष्णले बनाए भन्ने कुरा मिल्दैन। पुरुषोत्तम संगमयुगमा कृष्ण फेरि कहाँबाट आउँछन्? उही अनुहारको मानिस त फेरि हुँदैन। ८४ जन्म, ८४ रूप, ८४ क्रियाकलाप- यो बनिबनाउ खेल हो। यसमा फरक पर्न सक्दैन। ड्रामा कस्तो आश्चर्यजनक छ। आत्मा सानो बिन्दु हो, यसमा अनादि पार्ट भरिएको छ- यसलाई प्रकृतिको खेल भनिन्छ। मनुष्यले सुनेर आश्चर्य मान्छन्। तर पहिला त यो सन्देश दिनु छ- बाबालाई याद गर। उहाँ नै पतित-पावन हुनुहुन्छ, सर्वका सद्गति दाता हुनुहुन्छ। सत्ययुगमा दुःखको कुरा हुँदैन। कलियुगमा त कति दुःख छ। तर यो कुरा बुझ्ने नम्बरवार छन्। बाबाले त सधैं सम्झाइरहनु हुन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- शिवबाबा आउनु भएको छ हामीलाई पढाउन, फेरि साथमा लिएर जानु हुन्छ। साथमा रहने भन्दा पनि बाँधेलीहरूले धेरै याद गर्छन्। उनीहरूले उच्च पद पाउन सक्छन्। यो पनि सम्झको कुरा हो नि। बाबाको यादमा धेरै तड्पिन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! यादको यात्रामा रहने गर, दैवी गुण पनि धारण गर तब बन्धन काटिदै जान्छ। पापको घडा खेतम हुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) आफ्नो चालचलन देवताको जस्तो बनाउनु छ। कुनै पनि नराम्रो बोली मुखबाट बोल्नु हुँदैन। यी आँखाहरू कहिल्यै अपवित्र नबन्नु।

२) क्रोधको भूतले धेरै नोक्सान गर्छ। ताली दुई हातले बज्छ त्यसैले कोही रिसायो भने छेउ लाग्नुपर्छ, उसलाई प्यारले सम्झाउनु पर्छ।

वरदान:- अव्यक्त स्वरूपको साधनाद्वारा शक्तिशाली वायुमण्डल बनाउने अव्यक्त फरिश्ता भव वायुमण्डललाई शक्तिशाली बनाउने साधन हो आफ्नो अव्यक्त स्वरूपको साधना। यसको बारम्बार ध्यान रहोस् किनकि जुन कुराको साधना गरिन्छ त्यसै कुराको ध्यान रहन्छ। त्यसैले अव्यक्त स्वरूपको साधना अर्थात् बारम्बार अटेन्सनको तपस्या हुनु पर्छ। अव्यक्त फरिश्ता भवको वरदानलाई स्मृतिमा राखेर शक्तिशाली वायुमण्डल बनाउने तपस्या गर्यौं भने तिम्रो सामुन्ने जो कोही आए पनि व्यक्त र व्यर्थ कुराबाट पर हुन्छ।

स्तोत्र:- सर्वशक्तिमान् बाबालाई प्रत्यक्ष गर्नको लागि एकाग्रताको शक्तिलाई बढाऊ।